

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

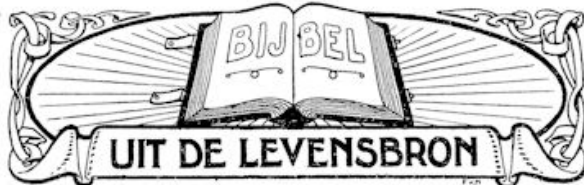

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES:

JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: Dr. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, Dr. J. VAN DER VALK, B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.G.ZN.

Redactie-Adres: REDACTIE „MEISJESLEVEN” te BAARN — Uitgave: UITGEVERSMATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. te BAARN
Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.75 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

DÁAROM.

God is ons eene toevlucht en sterkte, Hij is krachtiglijk bevonden eene hulp in benauwdheden.

Daarom zullen wij niet vreezen, al veranderde de aarde hare plaats, en al werden de bergen verzet in het hart van de zeeën.

Ps. 46 : 2 en 3.

Wat is het heerlijk, een toevlucht te hebben, als het gevaar dreigt.

De storm verheft zich en we zijn in het woud in den nacht.

De boomen worden ontworteld, zware takken, afgerukt, worden door den wind opgenomen en neergesmaakt.

We zijn alleen in het duister en, o zoo angstig klopt ons hart. Wij weten geen raad meer; wij weten niet, waarheen we kunnen gaan.

Maar daar zien we een licht schemeren, daar ginds moet een woning zijn, waarin we een schuilplaats kunnen vinden tegen den woedenden storm; daar ginds is een toevlucht. Eenmaal dáár, vreezen we niet meer; glimlachen we bij de gedachte aan onze vrees van zoo straks, glimlachen we als een kind, dat zich omgeven voelt door vaders sterke armen.

Wat is het ook heerlijk, zich in een sterkte te weten, als de booze vijand dreigt.

Buiten krijgsumoer en oorlogsgeweld. Daar buiten dreigt de dood. Maar wij zijn in de sterkte, veilig opgeborgen tusschen de beschuttende muren; wij zijn welbewaard.

Toch..... geen toevlucht zóó veilig hier op aarde, dat we er *volkomen* op vertrouwen kunnen. Geen sterkte zóó onwankelbaar, dat we ons daarin bij den voortduur verzekerd weten.

De woedende storm kon ons ten slotte uit onze veilige schuilplaats verjagen; de grimmige vijand kan onze sterkte innemen.

Maar wat dan, als de aarde haar plaats gaat veranderen; als zij schudt en schokt op haar fundamenten.

Wat dan, als de bergen, zóó vast en zóó hecht, worden opgenomen, om verzet te worden in het hart van de zeeën?

Dan begeeft ons iedere toevlucht en elke steun. Dan weten we geen raad meer.

Ja toch! Laat dat alles maar plaats hebben, laat er op heel de wijde wereld geen schuilplaats meer voor ons gevonden worden, dan nog is er een toevlucht, is er een sterkte.

God is ons eene toevlucht en eene sterkte.

Hij is dat voor al de Zijnen; Hij wil het zijn uit genade alleen om Christus' wil. Hij staat boven de aarde en al het aardsche; Hij is machtiger als alle geweld; Hij is zelfs den dood te sterk.

God is ons eene toevlucht en eene sterkte.

O, als wij op *mensen* moesten vertrouwen, op prinsens ons betrouwen moesten stellen; als de

machtigen der aarde onze helpers waren, dan zouden we reden hebben tot bange vreeze.

Vorsten worden van hun tronen gestooten; de machtigen der aarde verliezen hun heerschappij.

Zie het maar in onze dagen.

De tronen wankelden en vielen en, vragen we ons niet af, waar nog vastheid en zekerheid is?

Dacht gij niet, dat de menschen in Rusland, in Hongarije en Duitschland het gevoel moeten krijgen, alsof alles onder hun voeten schudt en schokt?

Maar *God* is ons eene toevlucht en eene sterkte.

Niets kan ons Hem ontnemen; Hij wankelt nooit. Hij lacht om het woelen der volkeren, die bij Hem vergeleken minder dan niets en ijdelheid zijn.

En daarom: wij zullen niet vreezen, al veranderde de aarde hare plaats, en al werden de bergen verzet in het hart van de zeeën.

Zóóver is het nog niet, maar zoover zal het komen. Eens zal de aarde schudden op haar grondvesten; zal zuiverend vuur haar in vlammen hullen, zullen de angstkreten opstijgen: bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons.

Maar zelfs dan, als het einde aller dingen gekomen zal zijn, als alle vastigheid ons begeeft, staat daar het volk des Heeren in rustige zekerheid en de blijde jubel wordt gehoord: „God is ons eene toevlucht en eene sterkte.”

* *
*

Al Gods kinderen weten dat bij ervaring. Hij is krachtiglijk bevonden een hulp in benauwdheden.

Duizendmaal zijn ze door den Heere gered en wonderlijk bewaard. 't Gevaar dreigde: Hij redde hen uit. De vijand wilde dooden en verwoesten: Hij ging het geweld der boezen te keer.

En wij zelf, hebben wij het ook niet ondervonden?

Als de dood ons een onzer dierbaren ontnam, voelden wij ons door den Heere krachtiglijk ondersteund.

Als moeite en zorg onze woningen binnen kwam, Hij redde ons uit.

Als wij, kennend onze zonde en schuld, wanhoopten aan verlossing, dan legde Hij toch straks weer den jubel ons op de lippen: Ik ben verlost, God heeft mij welgedaan.

Maar..... het baat ons niet, als wij dit al verstandelijk weten en toestemmen.

Heel ons hart moet amen leeren zeggen op dezen psalm. Zoover komen we echter niet dadelijk, niet gemakkelijk. Ons ongelooft zegt het ons telkens anders; wij, zondaren, twijfelen zoovaak aan Gods liefde en trouw.

Dat God een toevlucht en sterkte is, moeten we

leeren in de Goddelijke leerschool. Die les moet steeds dieper in ons hart ingeprent worden.

Laat ons maar steeds denken aan al de verlossingen, die de Heere ons reeds geschonken heeft, aan de uitreddingen, die ons deel werden, aan de overwinningen, die wij op den vijand mochten behalen.

Dan zeggen ook wij met rustige zekerheid: God is ons eene toevlucht en eene sterkte, Hij is krachtiglijk bevonden eene hulp in benauwdheden.

* *
*

Dan komen we tot het: „daarom”.

Wat wordt ons leven dan gemakkelijk.

De zonde klopt aan de deur van ons hart en de strijd wordt bang, maar wij vreezen niet.

De satan tracht ons te verleiden, maar God is ons een toevlucht en sterkte.

De wereld dreigt ons met spot en hoon, maar het deert ons niet.

Laat er nog maar méér gebeuren. Laat de aarde hare plaats maar veranderen, laten de bergen maar verzet worden, wij steunen op den onveranderlijken God, die steeds Dezelfde blijft in liefde en trouw en genade.

Wij vreezen niet in de donkere jaren, die wij nu doorworstelen.

Wat kan ons een mensch doen? Niemand kan ons onze toevlucht en onze sterkte ontrooven.

Hoor eens naar den psalmdichter. Hij daagt, als 't ware, heel de aarde uit.

„Laat hare wateren bruisen, laat ze beroerd worden; laat de bergen daveren door derzelve verheffing.”

Daar is een stad Gods en in die stad is het veilig.

Om Jeruzalem zijn bergen.

De heidenen mogen woeden, de koninkrijken mogen zich bewegen; boven alle rumoer uit weerklinkt straks Gods sterke stem en dan zal de aarde versmelten. Dan geen tegenstand meer.

Maar dan, als de vijand verslagen is, als het geweld zwijgt, als een heilige stilte zal zijn ingetreden, dan staan daar de kinderen Gods met opgericht hoofde. Zij kwamen uit de groote verdrukking, die hen niet kon verschrikken en hun jubellied klinkt op tot den troon van den onveranderlijken God: „God is ons eene toevlucht en eene sterkte; Hij is krachtiglijk bevonden eene hulp in benauwdheden.”

K.

